

[Gert Petersen.]

også burde have udvist den fornødne klarhed.

En anden bemærkning er, at udenrigsministeren udtaler en slags frygt for voldelige metoder til opnåelse af politiske mål. Det er de afrikanske frihedsbevægelser, det drejer sig om her. Vi er heller ikke i almindelighed tilhængere af voldelige metoder til opnåelse af politiske mål, men jeg mener dog ikke, at det under Danmarks besættelse var rigtigt at afstå fra at gøre oprør mod besættelsesmagten, for der var simpelt hen ikke andre muligheder. Her i Danmark anser jeg brugen af voldelige metoder til at opnå politiske mål for i bedste fald at være hjertegribende naiv og i værste fald forbryderisk, for her er de nødvendige muligheder for at argumentere og, hvis argumentationen er god nok, måske også at komme igennem med den, om ikke i år så dog til næste år. Disse muligheder foreligger jo ikke i Rhodesia, de foreligger ikke i Sydafrika, de foreligger ikke i Moçambique, de foreligger ikke i Angola. Der er ingen muligheder i den retning, tværtimod, menneskene dernede er blevet mere og mere undertrykt fra det ene år til det andet, den portugisiske regering er af og til kommet med nogle floskler og fraser om, at nu skulle det blive lidt bedre, men der er ikke sket andet, end at den militære undertrykkelsesindsats er blevet forøget. Jeg synes, det er helt rimeligt og naturligt, at man anvender voldelige midler for at komme af med undertrykkere som de portugisiske, som Ian Smith, som regeringen i Sydafrika. Det tragiske, som jeg er enig i at beklage, hvis det er det, man mener, er, at det skal være nødvendigt at anvende den slags midler for at realisere simple menneskerettigheder.

Jeg vil godt henlede regeringens opmærksomhed på et problem, som ikke er berørt i udenrigsministerens tale, og som jeg i og for sig også erkender at jeg nok heller ikke ville have fået med, hvis ikke jeg havde fået en henvendelse herom for ganske nylig, og det er problemet om Korea og Koreas deling. Om et øjeblik kommer jeg ind på spørgsmålet om Tysklands deling, og det er jo noget, der optager os umådelig meget her, sandsynligvis fordi vi er naboer til de to tyske stater.

Nu har der været forholdsvis ro om Ko-

rea, de to koreanske stater, men man må vel egentlig nok spørge: hvor længe endnu skal Nordkorea holdes uden for FN, hvor længe endnu skal den anormale situation eksistere, hvor der ikke er nogen diplomatisk forbindelse mellem den vestlige verden, inklusive Danmark, og Nordkorea? Måske kan vi komme tilbage til det og gå lidt dybere ind i den problematik; jeg vil blot i denne omgang minde om, at problemet eksisterer, og opfordre den danske regering til at tage den hidtidige politik i denne sag op til ny overvejelse. Den er ikke rimelig efter de mange år, der er gået.

Endvidere er der spørgsmålet om den europæiske sikkerhed. Det er her, jeg ikke helt deler udenrigsministerens optimisme. Spørgsmålet om en europæisk sikkerhedskonference har jo en lang historie bag sig, og jeg har det indtryk, at Danmark, bag de skiftende danske regeringer, har været positivt, endda særdeles positivt indstillet til tanken om en europæisk sikkerhedskonference, en positiv indstilling, som så sandelig ikke har været almindeligt gældende i NATO igennem adskillige år.

Men nu er vi formodentlig ved at nærme os tidspunktet for dens afholdelse, formodentlig. I 1969 i oktober måned stillede Warszawapagtstaterne et forslag om dagsorden for konferencen; det bestod af to punkter, nemlig at der skulle indgås en ikke-voldsaftale mellem de europæiske stater, og at der skulle indgås en aftale om økonomisk og teknologisk samarbejde.

I den situation var der en hel del diskussion om deltagerkredsen; man sagde vestfra, at USA og Canada måtte kunne deltage, man fik besked på, at der ingen østlige indvendinger var imod, at USA og Canada deltog, man sagde vestfra, at en sikkerhedskonference med deltagelse af DDR ikke måtte præjudicere spørgsmålet om diplomatisk anerkendelse af DDR, man fik at vide østfra, at det var der heller ikke tale om. Jeg synes egentlig, at man østfra har udvist en ret betydelig imødekommenhed med hensyn til de indvendinger, som har været rejst vestfra.

Så kommer vi frem til 1971, altså sidste år, hvor man oplever en betydelig fremgang. Det hænger igen sammen med Tysklandsforhandlingerne og hele dette projekt, som ligesom kommer op at stå; dermed slår også